

THEO JANSSEN

Marcel van Roosmalen op pad met De Dikke Prins

Marcel van Roosmalen

Theo Janssen

Op pad met De Dikke Prins

INSIDE

© 2019 Marcel van Roosmalen
© omslagfoto Martijn van de Griendt
Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht
Typografie: Crius Group, Hulshout
ISBN 978 90 488 4660 3
ISBN 978 90 488 4661 0 (e-book)
NUR 491

www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Deze uitgave kwam tot stand met medewerking van Van
Grunsven Creative Management, zie ook
www.vangrunsvencm.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Maart 2018

Ester Bal, de ex-persvoorlichter van Vitesse, belde. Dat doet ze wel vaker, maar nu klonk ze aangeslagen.

‘Is een van je katten ziek?’ vroeg ik.

Stevie – genoemd naar Steven Gerrard – of Diego – naar Maradona – ik vergeet telkens welke, heeft een hardnekkig blaasprobleem.

Ester: ‘Jorgos is nu echt einde verhaal, Mars. De zaak wordt opgedoekt, er komt een vreetschuur in.’

Jorgos is Jorgos Zagkotsis, uitbater van Grieks restaurant Delphi. Delphi op het Willemsplein, schuin tegenover het station, fungeerde jarenlang als het onofficiële spelershome van Vitesse. Dat had niets met het eten, maar alles met de innemende persoonlijkheid van Jorgos te maken. De betrokkenheid van Jorgos bij Vitesse kwam met de komst van de Griekse spits Nikos Machlas midden jaren negentig naar Arnhem. Het zegt veel over Vitesse en over zijn toenmalige voorzitter Karel Aalbers dat ze bij een Grieks restaurant aanklopten voor een tolk. De rest is geschiedenis: van het een kwam het ander. Jorgos

schopte het tot zilveren Vitessenaar, de op een na hoogste onderscheiding van de club, en Jorgos benoemde Theo Janssen tot zijn beste vriend. Met de zaken ging het de laatste jaren minder goed. Om het in zijn eigen woorden te zeggen: 'De honden van de belastingdienst hebben me dan toch te pakken gekregen.'

Ik voerde Jorgos op in de boeken die ik schreef over Vitesse, sindsdien waren we... Ja, wat waren we eigenlijk? Geen vrienden, maar ook geen kennissen. Altijd als ik vanaf het station Arnhem in liep, zat Jorgos op zijn terras. Soms met Theo Janssen, met z'n tweeën achter een espresso aan een formica tafeltje met een enorme asbak, soms alleen. Vooral als hij alleen was, was er geen ontkomen aan. Vaak korte gesprekjes, waarbij hij je al pratend aan je arm naar binnen trok.

'Hoe gaat het?'

'Vieze, vuile hoerenzooi.'

'En verder?'

'Kom eten, eet dan. Of moet je alweer weg? Die bolle komt ook, inktvisringetjes. Hele schotels, echt waar, die kleine van hem ook, die vreet d'r vingertjes er zowat bij op. Is genetisch. Voetbal is genetisch. Theo Janssen – linkerbeen – genetisch. Iemand van die ouders moet ook een goed linkerbeen hebben gehad, ik zweer het toch. Maar 'Theo Janssen-inktvisring' is ook genetisch. Hij heeft die kleine meid echt niet geleerd dat ze alles wat Jorgos maakt moet opvreten. Echt niet.'

‘Heb je Ester nog gesproken?’

‘Balletje? Die eet alleen nog sla. Wat hebben we gelachen hè, met dat wijf?’

Ik moest altijd weg, Jorgos was vaak wat veel. Ik liep er soms met een boog omheen, maar toen ik van Ester hoorde dat het restaurant dichtging, miste ik Grieks restaurant Delphi meteen. Als ik in Delphi een speler had geïnterviewd, hoorde ik bij het uitwerken van de bandjes vooral Jorgos. Jorgos die uitlegde hoe Vitesse moest spelen (‘Als een paard’); Jorgos die het had over ‘Klonterman’ als hij Bert Konterman bedoelde en Jorgos die vloekend een schaal vlees op tafel zette. Jorgos die voor al zijn stamgasten een bijnaam had en wist wat ze aten.

‘Blinde (Remco van der Schaaf): pasta, wijntje erbij!’

‘Che Guevara (Goeram Kasjia): salade met stukkie kip!’

‘Lelijkerd (Theo Janssen): lam, octopus, alles eigenlijk!’

‘Mafkees (Piet Velthuizen): altijd tzatziki-kipfilet!’

‘Dikzak (Dejan Čurović): vlees, vlees, bergen vlees!’

Maar ook ‘Bolle’ (ook Theo Janssen), ‘Balletje’ en ‘kutje’ (Ester Bal): ‘mafkees’ (ik), ‘psychopaat’ (Jan Sommerdijk van Omroep Gelderland), ‘The Godfather’ (Merab Jordania) en ‘kutkameel’ (voor zijn Turkse en Marokkaanse keukenpersoneel).

Terug naar Ester Bal, ze organiseerde een afscheidsfeest.

‘We doen het met z’n vieren: ik, de Bolle, Belletti en Bart Roetert, dat is de zoon van Bert Roetert die jij een halvegare vond en die in het bestuur heeft gezeten. We

kwamen er net op tijd van elkaar achter dat we alle drie hetzelfde feest aan het organiseren waren. We zijn er druk mee, Bart, Belletti en ik, Theo stuurt vooral uitnodigingen. Wel komen! En het is een verrassingsfeest, dus bek dicht!’

Ik vroeg me af tegen wie ik het zou moeten zeggen.

‘Weet ik veel, dat je het niet in een krant schrijft.’

We hadden het nog even over die keer dat ik Theo Jansen in Delphi interviewde voor nrc.next, een dag voordat hij officieel stopte als voetballer in 2014. Ester en ik zaten al een uur met de vingers in een schaal met eten toen Theo dan eindelijk de deur opengooide.

‘Wat heb jij gisteren allemaal in dat ei geflikkerd?’ vroeg hij aan Jorgos, na een korte omhelzing. ‘Ik heb, ik zweer het, zes uur op de plee gezeten.’

‘Jij wilde ei met alles erop en eraan, dan ga ik dat maken. Kan jouw lichaam niet tegen groente of zo?’

Theo: ‘Groente? Je had er van alles in gegoooid, ook friet.’

Jorgos: ‘Dat is toch je lievelings? Ik dacht: die is gestopt, die hoeft nergens meer op te letten. Ik verwen je.’

Ester tegen Theo: ‘Hoe gaat het?’

Theo: ‘Aan de schijt dus.’

Hij keek naar de stapels papier, die ze op medium aan het sorteren was.

Theo: ‘Ik doe niks. Ik ben er klaar mee.’

Ester: ‘Ik vind het leuk als je wel iets doet, je blijft het boegbeeld van Vitesse.’

Theo: 'Boegbeeld, boegbeeld... Ga lekker zelf boegbeelden.'

De dag ervoor had hij op het laatste moment een afspraak met een Jakhals van *De Wereld Draait Door* afgezegd die de primeur van zijn afscheid zou krijgen. Het ging niet door omdat de club vond dat Vitesse TV als eerste moest brengen dat hij stopte met voetballen. Het nieuws werd vervolgens 'gelekt' op Facebook, waarna Vitesse in grote haast met een persbericht kwam.

Niet echt een afscheid in stijl.

Theo haalde zijn schouders op: 'Van de club heeft niemand mij gebeld, de trainer ook niet.'

Ester: 'Davy Pröpper toch?'

'Davy Pröpper kan na Theo Bos en mij de nieuwe Mister Vitesse worden, hij komt ook uit Arnhem.'

Tegen mij: 'Hoezo mag je *DWDD* niet afbellen? Dat doen zij toch ook de hele dag?'

Ester pakte het eerste papier van de stapel. '*Pauw & Witteman* wil je aan tafel...'

Theo: 'Alweer? Hoeveel keer moet je eigenlijk 'nee' zeggen tegen die gasten? Duurt een uur of zo, ik val erbij in slaap. Zeg maar dat ik kom als die ouwe niet meedoet.'

Ester: 'Je bedoelt meneer Witteman?'

'Ja, die saaie.'

'Afzeggen dus.'

'Heb je gezien wie daar allemaal komt? Pas ik daartussen? Nee, dus.'

‘Humberto...’

‘Aardige jongen, heb ik gisteren naar gekeken. Heel gezellig, maar niet echt veel diepgang, toch? Moet ik dan de hele tijd met die soapsterren over voetbal meelullen? En je mag ook niet van tafel als je klaar bent.’

‘Rutger van *PowNews* wil met je door Arnhem wandelen. Hij mailt zelf dat het een positief item wordt.’

‘Doet hij dat altijd? Heb je dat weleens gezien? Ik zal je zeggen hoe dat gaat. Drie halve zolen uit de stad gaan roepen hoe erg ze me missen, en daarna zie je mij in beeld een sigaret roken. Lachen, maar dat weten we nu wel.’

Ester: ‘*de Volkskrant*, Charles is een aardige jongen, wil een dagje met je scouten. Ik vind dat wel origineel.’

Theo wapperde met zijn hand: ‘Over een halfjaar of zo.’

Hij rekte zich uit. ‘Vanavond m’n eerste werkdag. Ik ben nu al kapot. Ik heb nog nooit gescout, hè?’

Die avond moest hij samen met oud-Vitesse-spits Bosko Bursać naar Jong Oranje-Jong Israël in IJmuiden.

‘*Mag je roken in de auto?*’

Ester: ‘Bosko is gestopt, Marcel. Zou jij ook moeten doen.’

Theo: ‘Raampje open dus.’

Ester: ‘Wat zeg ik tegen *de Volkskrant?*’

Theo: ‘Nu niet. Ik moet eerst effe inwerken. Ik heb nog nooit gescout, hè? Dat doe ik vanavond voor het eerst, dan heb ik geen zin dat er meteen eentje in mijn nek hangt.’

Hij deed een stemmetje na: “‘Waar let je op?’” “‘Waar

kijk je naar?" "Mis je het voetbal?" En de ergste: "Hoe voel je je?"

Daarna: 'Over mijn privéleven zeg ik sowieso niks.'

Ester: 'Ik antwoord: over een halfjaartje. Oké?'

Theo: 'Ik doe alleen nog maar bekenden. Gerard van *De Gelderlander*, Jan van Omroep Gelderland... Heb je zijn item gezien? Heel mooi, met allemaal doelpunten van mij. Heel wat beter dan Vitesse TV, wat een schijt-item. Een grote schande. Zie je mij op een fietsje zitten, volgens mij was ik voetballer. Als mensen mij op televisie willen zien, laat ze dan dat item van Omroep Gelderland uitzenden.'

Tegen mij: 'Heb jij dat gezien? Vitesse TV?'

'Ja, heel slecht.'

Theo tegen Ester: 'Hij krijgt ook een interviewtje, toch? Welke krant nu weer? *NRC NEC*?'

'*nrc.next*.

Ik gaf hem het exemplaar dat in mijn tas zat.

Theo: 'Zo, een carrièrebijlage. Interessant.'

Voetbal International belde. Of hij naast Johan Derksen en Johan Boskamp aan tafel wilde zitten?

'Tijdens het WK,' zei Theo. 'En alleen met Hugo Borst erbij.'

Ester tegen de redacteur van *VI*: 'Het is een 'ja' voor tijdens het WK, maar alleen als Hugo Borst aan tafel zit.'

Theo: 'Dat was een grapje.'

Ester: 'Wat?'

Theo: 'Dat van Hugo Borst. Hansie-Hansie, Gijp en die bolle zijn ook goed. Zeg maar dat ik het wil presenteren. Wat weet die Genee nou van voetbal? Die was keeper bij de amateurs.'

Tegen mij: 'Een beetje over voetbal lullen vind ik leuk. Analyseren en zo.'

Ester, die inmiddels had opgehangen: 'Dat kun je ook goed.'

Theo: 'Daarom hebben ze me nu toch ook scout gemaakt? Omdat ik het spelletje zo goed zie.'

'Wat doet een specialistentrainer?' vroeg ik. 'Dat stond ook in het persbericht, dat je specialistentrainer wordt.'

'Dan train je op bepaalde vaardigheden,' zei Theo. 'Moet ik je dat helemaal gaan uitleggen? Goede spelers kijken naar de keeper en niet naar de bal. Dat soort dingen.'

Tegen Ester: 'Waarom heb jij het persbericht niet gemaakt zoals ik het wilde?'

Ester: 'Ik vond 'Theo Janssen kapt ermee' te kort.'

Gemiste kans.

Hij sloeg me op de schouder: 'Stel maar een vraag.'

'Heb je alles uit je carrière gehaald?'

Hij somde de gewonnen prijzen op: twee landstitels en een KNVB-beker. 'Ik ben heel tevreden. Ik vond voetbal nooit het belangrijkste. De eerste paar jaar wel, maar daarna werd het een beroep. Ik ging naar mijn werk. Het gezin stond bij mij op één, daarna kwam het voetbal.'

'En als je er wel voor had geleefd?'

‘Dan was ik na zes jaar al gestopt, dat is geen leven.’

Jorgos zette een schaal met broodjes op tafel. ‘Zijn jullie nu nog aan het lullen? Hier, eten.’

Theo: ‘Wat heb je nou weer gekookt?’

‘Brood.’

Ester: ‘Lekker, Jorgos!’

Van alle clubs waarvoor hij had gespeeld vond Theo Vitesse de mooiste. ‘Logisch toch? Arnhemmers doen tenminste normaal, die gaan niet met een vlaggetje zwaaien als je met 2-0 achterstaat. Zal ik een ranglijstje voor je maken? Op vier Genk, ik ben een halfjaartje in België geweest. Wat ze daar goed voor elkaar hadden, was dat plein voor het stadion. Daar stonden ze twee uur voor de wedstrijd al bier te drinken. Gezellig, niet uit van die plastic bekertjes als bij ons. Op drie Ajax. Leuk om daar even geweest te zijn. Ze dachten daar geloof ik dat ik in de kleedkamer wel even zou zeggen hoe het moest, maar zo zit ik helemaal niet in elkaar. Ik zou nooit in Amsterdam willen wonen, veel te druk. Die mensen daar willen allemaal iets van je. Op twee FC Twente. McClaren was de beste trainer die ik heb gehad. Heel relaxed, hij wist precies hoe hij met me om moest gaan.’

Hij liet een sms van een Vitesse-fan zien. Er stond: ‘Je stopt: ik moet het nog een plaatsje geven. Ik moet het nog allemaal verwerken’.

‘Een beetje overdreven,’ zei Theo.

Ester pakte zijn telefoon af.

'O, dat is mijn buurjongetje,' zei ze.

Theo: 'Hou die 'ns effe kort dan.'

Er schoof een oudere man aan. Willy den Hartog, gespecialiseerd reparateur in horeca-apparaten. Hij gaf ons allemaal een visitekaartje.

'Acht spelfouten,' zei ik.

Theo: 'Als het telefoonnummer maar klopt.'

Jorgos: 'Hij is journalist, die letten daarop. Bij mij op de gevel staat EERLIJK ETEN. Ze zeggen altijd dat ik de 'h' ben vergeten. Maar het is niet 'heerlijk eten', het is 'eerlijk eten'.'

Theo: 'Klopt.'

Willy den Hartog: 'Ik dacht: lekker goedkoop, ik laat het een Turk doen.'

Hij stond op, gaf Theo een hand en maakte een buiging.

'Ik vind het echt heel, heel erg dat je gestopt bent.'

Theo: 'Ik niet.'

Willy den Hartog: 'Had je geen zin meer of zo?'

Theo: 'Ik was er klaar mee. Ik hoop dat iedereen me nu met rust laat.'

Willy den Hartog: 'Dat had ik ook met m'n eerste vrouw. Als dat gevoel de kop opsteekt: gewoon het touw doorhakken. Binnenkort geef ik een feest, dan ben ik 25 jaar gescheiden.'

Jorgos: 'Misschien moet je effe wat apparaten gaan repareren.'

'Dat is Arnhem,' zei Ester toen Willy den Hartog opstond.

'Ja,' zei Theo, 'mooi toch?'

Veel later, toen ik met Theo Janssen voor dit boek door Arnhem wandelde en hij me vroeg wat voor 'oud materiaal' ik allemaal in dit boek ging flikkeren om het lekker dik te maken en ik zei dat eigenlijk alleen dit interview in aanmerking kwam, zei hij: 'Echt? Die vieze rotzooi?'

Even later vond hij het niet eens zijn slechtste interview.

'Leuk voor Jorgos en Ester, krijgen die ook nog een eerbetoon.'

De vijfjarige Theo, met bril, op de schoolfoto.

Het afscheidsfeestje van restaurant Delphi met Ester Bal, Jorgos en dj Walter Witlov. © Jan Dirk van der Burg

Theo op het feestje van Jorgos met hier nog een heel borstbeeld.
© Jan Dirk van der Burg